

„Felnöttek, mi békére vágyunk!”

1986-ban a *bulgáriai Gyermekkönyvhéten vendégeskedtem*, méghozzá Ruszében, az egykor gazdag, Duna-parti kereskedővárosban, ahol a Nobel-díjas *Elias Canetti*, a németül fogalmazó szefárd-zsidó író született. Canetti szülőházát ugyan nem tudták megmutatni lelkes pionírvezető-vendéglátóim, viszont jó néhány alkalmat teremtettek, hogy potenciális bolgár gyermekolvasóimmal találkozzam. Egy ilyen találkozáson hangzott el az alábbi kérdés: – *Hogyan harcolnak a magyar gyerekek a békéért?* – Zavarba jöttem, mert engem nem tanítottak be előre, mint a kérdező fekete szemű piros nyakkendőst. Visszakérdeztem: – *Előbb ti mondjátok meg, hogy a bolgár gyerekek hogyan harcolnak?* – Némi hümmögés után megszületett a válasz: – *Hát plakátokat rajzolunk, gyűléseket szervezünk és táviratokat küldünk az*

amerikai elnöknek. – Egy pillanatra magam elé képzeltem *Ronald Reagent*, amint a reggeli lágytojás mellett aggodalmas arckifejezéssel a bolgár gyerekek táviratait olvasgatja, de aztán erőt vettem magamon, és kivágtam: – *A magyar gyerekek pontosan ezt csinálják.* – Ettől mindenki felderült, – mehattünk ebédelni...

Talán ebből is látszik, hogy a „békéharc” már ekkoriban sem töltött el különös lelkesedéssel. (Mellesleg korábban sem: a hetvenes évek elején hónapokat, sőt, egy teljes tanévet ('71–'72) húztam le a Szovjetunióban, s ekkor figyeltem fel a béke megvédéséről szónokoló s ugyanakkor a szovjet hadsereget dicsőítő vezércikkek skizofréniájára.) A békéért harcolni olyasmiról, mint az önmegtartóztatásért szeretkezni – hadd idézzem pontatlanul ezt a nemrégiben megismert aforizmát!

*Meddig folyik e gyászos harc?
Meddig lesz még sápadt arc?
Meddig folyik emberek vére?
Meddig harcol országunk népe?*

*A gyilkos fegyvert mikor dobják el?
És miért nem intézik ezt csendben el?
Aggódo szülők meddig fognak sírni?
Fiaikat csak fényképen látni?*

*Felnöttek, mi békére vágyunk!
Maradjon meg a mi országunk!
A fehér galamb mikor száll fel?
A fegyvert mikor dobják már el?*

*Épüljenek szép óvodák és iskolák
– körülöttük nyíljon millió virág! –
testvérnépet összekötő szép hidak,
hegyekbe vájít nagy alagutak.*

De, sőt DE! A napokban jutott el hozzám a vajdasági magyar gyerekek hetilapjának, a JÓ PAJTÁS-nak október 24-i száma, amelyben egy *igazi – gyerektől származó – „békéverset” olvastam.* Versnek nem is vers, még gyerekersnek sem igazán jó, de ami az érvényességét illeti – a „téves csatatérre” hurcolt férfiak fiainak, öccseinek ennél hitelesebb vallomásával sohasem találkoztam. S ennél bölcsebb helyzetmegítéléssel is alig.

Ismét az Andersen-mese igazsága ragyog fel a képzelt ruhában parádézó uralkodót az ártatlan gyermek leplezi le: – *„Meztelen a király!”* – Hadd ajánljam figyelmükbe a vajdasági Kapuszinában lakó, 7. osztályos Kovács János döcögős, mégis hiteles „békéversét,!” Íme:

*Mi békére vágyunk, felnöttek!
Ezt üzenik nektek a gyerekek.
Dobjátok a fegyvert el!
Éljen mindenki békében.*

Kedves Jancsi!
Én a te békéharcodat támogatom.